

EL MICALET GALÀCTIC

Contes rosegats

Carles Cano

Dibuixos de Marta Balaguer

LA GUERRA D'EN TIP-TAP

(TALPÓ DE BONA POSICIÓ)

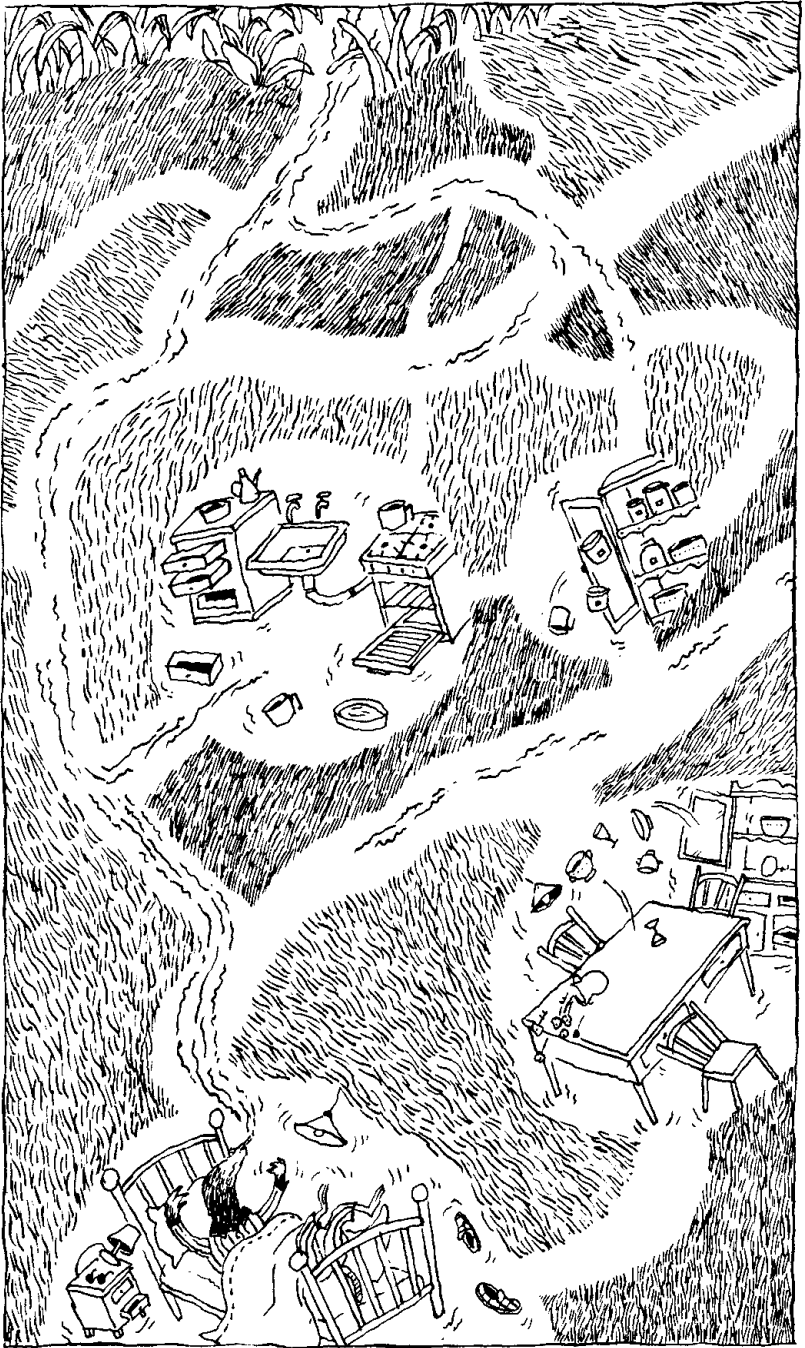

Tip-Tap era, ja ho haureu endevinat pel títol, un talpó de bona posició. Vivia prop de la mar i, alhora, prop d'un gran estany. ¿Que com pot ser això? Doncs bé, vivia a la Devesa, a la Devesa del Saler.

Era menut, de la grandària d'un cadell de gat més o menys, però més redonet i amb les potes més primes. Tenia un bon morro, com quasi tots els rosegadors, i era cec i sord com una rella; però això mai no l'havia preo-

cupat massa. «Per al que s'ha de veure i sentir...», deia. En canvi, tenia un olfacte i un tacte excel·lents, una cosa fina de no dir. La seua casa, una casa subterrània que hi havia sota una gran mata de boix, era acollidora i polida, i disposava dels últims avanços de la tècnica; S'hi arribava per un rosari de túnels que podien despistar el més assenyat. D'aliment, no li'n faltava tampoc; amb un poc d'habilitat —i Tip-Tap era prou habilitós— podia aconseguir a les nits tota mena d'insectes i bestioles mengívoles i saboroses que campaven per allí. Així doncs, li anava la mar de bé i s'ho passava pipa, podia excavar tot el que li donava la gana i fer vacances sempre que volguera.

Però heus ací que un dia, ni més bonic ni més lleig que els altres, és a dir, un dia qualsevol, una gran tremolor el va despertar, i una olor desagradable barrejada amb un fum calent s'escolà per tota la casa. Prompte

detectà també l'olor d'aquells plepes de dues cames, els homes. Devien ser ells els qui armaven aquell escàndol.

Era de dia; ho notava per la claror i per la son que tenia, i esperà que caiguera la nit. Feia ja estona que s'havia acabat el terratrèmol i, llavors, parant molt bé el nas, va decidir que no, que no devia quedar cap d'aquells plepes.

Isqué del seu cau disposat a aclarir què passava i, aleshores, va trobar el seu entorn estranyament canviat. Ho havien aplanat tot, i allà on abans hi havia un turonet que li servia d'amagatall o una petita depressió per a deixar-se caure redolant, ara no hi eren. Tots aquells matolls i argelagues que coneixia tan bé, quasi tots, estaven arrancats i amuntegats de qualsevol manera. ¡Quin daltabaix! Encara com que, de moment, havien respectat la seua mata de boix. Havien enfonsat també molts dels seus túnels i això el va

enutjar molt, moltíssim: el treball de tot un any, ¡males bèsties!

Explorant per allí, entropessà amb un artefacte grandíssim i dur, molt dur (el seu morro podria parlar-ne, de la duresa). Era relliscós i no s'hi podia pujar; l'artefacte sencer feia aquella olor desagradable (era, ja us ho haureu imaginat, una màquina excavadora). Tenia unes parts més molles que la resta, quatre en total, i Tip-Tap el talpó, irat i ofés, es va posar a rosegat.

Tota la nit es tirà rosegant fins que arribà a una part més molla i, al moment, ¡¡¡PATAPLOOOOF!!!, un gran esclafit i Tip-Tap que eixia llançat contra les argelagues i acabava tot punxat. No sabia exactament què havia passat, però estava ben segur que algun mal li hauria fet, de manera que se'n tornà cap a casa, va menjar alguna cosa del rebost i es gità satisfet.

¡Així sabrien amb qui se les havien de veure!

De matí, els homes renegaren, remugaren i maleïren pegant puntades de peu pertot arreu. El deixaren dormir una estona, però la tranquil·litat no durà massa, prompte tornà a començar el rebombori i la tremolor. La seua millor vaixella es féu miquetes, i no cal ni dir la cristalleria. Tip-Tap es va enrabiari molt i prometé solemnement que allò no quedaria així.

A la nit tornà a eixir resolt a rosegar les quatre parts molles de l'artefacte aquell. Prompte, guiat per l'olor a gasolina, el trobà.

Es quedà de pedra quan va descobrir que havien cobert les rodes amb una capa de sacs de teixit molt espès: no li donaria temps a rosegar-ho en una nit sencera, per més que treballara a tota paleta. Ja anava a donar-se per vençut quan recordà aquella olor desagradable.

«Almenys, taparé la boca per on ix l'olor», es va dir. De manera que va arrimar una argelaga i per allí muntà fins on estava la boca que escopia aquella olor tan desagradable. Va fer una espècie de pala amb unes fulles i començà a carregar arena i a tirar-la pel forat. Quan cregué que ja n'hi havia prou, se n'anà a casa, es va prendre un got de suc de canyamel i es gità a dormir.

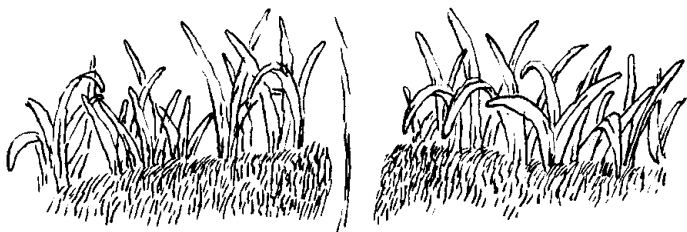
L'endemà, el va despertar el sacseig que produí una gran explosió: la màquina havia rebenat. Després, els crits foren més aguts i les malediccions i els renecs més grossos i més forts. Aquell matí la calma va ser total i va poder dormir com un angelet; però, de vesprada, començaren una altra vegada els sacseigs i l'olor desagradable.

De nit isqué una altra vegada amb ànim bel·licós, però... ¡ostres! No hi va trobar cap artefacte; devien haver canviat la màquina i, en acabar, l'havien tret d'allí. Trobar-la

havia de resultar difícil, així és que, de moment, es va resignar.

Van estar tota una setmana armant escàndol. Després vingueren unes altres màquines més xicotetes que alçaren la terra per airejar-la i després la tornaren a aplanar. Al capdavall de tot aquell desgavell, el resultat era una casa plena de pols, la cristalleria de l'àvia i la vaixella bona fetes miquetes i un munt de passadissos ensorrats. No podia estar lamentant-se per tota la vida, calia posar mà a l'obra i refer-ho tot. I així ho féu. En poc de temps, tot va estar quasi com abans, va comprar una vaixella irrompible i una cristalleria de menys preu i es va acomodar al seu nou hàbitat.

Prompte començà a créixer pertot arreu una herba fresquíssima i airosa que ho encatifava tot. ¡Era magnífic, allí es criarien tota classe d'animalets! Però quan estigué alta la

tallaren, i ho feien així de tant en tant, sense deixar-la créixer.

Un dia, per fi, un ou esfèric i massís el va despertar en caure-li damunt del cap i produir-li un bon bony.

¿Què dimonis era allò tan dur que li havia caigut pel sostre foradat? Havia d'aclarir-ho.

De nit, féu una llarga exploració i trobà divuit forats més com el del seu sostre marcats tots per un pal, però que no portaven a cap de lloc. Es va quedar molt sorprés.

